

## Bohoslužby v Zábřeze 4.února 2018

### *Mk 1,29-39*

Milé sestry, milí bratři, když se zeptáte dětí na jejich přání, asi budou nejčastěji mluvit o prázdninách, narozeninách, Vánocích a dalších příležitostech, či předmětech, po kterých touží, které je nějak lákají. Až tak nějak postupem času se u člověka začne na tom žebříčku stále výš a výš stoupat touha po zdraví. Tak nějak si to všichni uvědomujeme, že být nemocen není prostě nic moc příjemného. A co teprve, když tou nemocí není jen nějaké nachlazení či chřipka, ale skutečně vážný problém, který člověku zcela změní jeho život. Různá omezení působí jako nemilá pouta, která stále víc a víc ukrajují prostor relativní svobody. Když člověk hledá vysvobození, jsou právě tato pouta tím prvním, čeho se chce zbavit.

V synagoze v Kafarnaum se stalo něco nevídaného. Ježíš vyhnal nečistého ducha z jednoho člověka. Lidé se stali svědky něčeho, na čím si trochu zakroutili hlavou s otázkou, cože se to děje? Nové učení plné moci? Když potom Ježíš vychází ze synagogy a vstupuje do domu Šimona, tedy jednoho z prvních učedníků, toto zjevení moci pokračuje. Bylo mu pověřeno o Šimonově tchyni ležící v horečce. A on ji uzdravil. Jen tak jednoduše, chytil ji za ruku a zvedl. Nic víc nedělal, žádný zvláštní obřad. Jen jednoduché gesto, po kterém je ta horečka pryč. Učedníci tak poznávají, že to uzdravení v synagoze nebyla žádná náhoda, ale projev moci, kterou má Ježíš pevně v rukou. Jakmile skončí šabat, schází se celé město a před Ježíšem se to jen hemží různými nemocnými a posedlými, které uzdravuje. Pro všechny nemocné je to úžasná zpráva. Je zde moc, která člověka může vysvobodit. Není třeba vyhazovat velké finanční prostředky za léčení, není třeba propadat skepsi, že to stejně nepomáhá. Přichází někdo, kdo nejen, že nic nechce, ale pomůže během chvilky. Stačí dotek, gesto, slovo. Nic víc, nic složitějšího a tajemnějšího.

Město Kafarnaum se může radovat. Dočkalo se něčeho nebyvalého, úžasného. Je zřejmé, že tu působí velická Boží moc. Co ale bude dál? Jistě by bylo úžasné, kdyby tato moc mohla působit stále, kdyby se zde Ježíš usadil a uzdravovala a uzdravoval. Z Kafarnaum by se mohlo stát významné místo, protože tato pověst by se rychle roznesla a mnozí nemocní by si to sem namířili. S jistou nedočkavostí tedy město vyhlíží nový den. Ale něco se muselo stát. Ježíš není

k zastižení. Jen jeho učedníci. A ti se ho vydávají hledat. Ve chvíli, kdy ho nacházejí, dochází k jistému střetu pohledů na Ježíšovo působení mezi učedníky a jím samotným. Učedníci přicházejí trochu nervózní, skoro zní jako taková výčitka. Všichni tě hledají a ty jsi klidně zde na pustém místě. Dva rozdílné světy, dalo by se říct. Učedníci přicházejí jako praktici. Vidí tu konkrétní potřebu zástupu nemocných, kteří čekají na Ježíše, aby je uzdravil. Mělo by to vlastně i svoji logiku. Něco započal, měl by to dokončit. Na mnohé se den před tím nedostalo, dnes by jistě všichni už na řadu přišli. Bylo by to tak jistě aj spravedlivé. Co ale na to Ježíš?

Ježíš se odešel modlit. To není žádný únik, i když by to tak mohlo vypadat. Pro Ježíše, ale nejen pro nás, je čas na modlitbách nesmírně důležitý. Právě v něm se dá poznávat Boží vůle, která vede Ježíšovy kroky. Proto je také Ježíšova reakce asi trochu jiná, než učedníci čekali. Žádný návrat k uzdravování do Kafarnaum, ale výzva jít jinam. Ježíšův úkol je v tom, aby zvěstoval i na jiných místech. Nemá založit novou svatyni, kam by se dalo houfně přicházet, ale jak naznačil, vyšel, aby šel, aby procházel zemi, byl na cestě. Vyšel, aby lidé za dobrou zprávou nemuseli putovat, ale aby jim mohla být přinesena. V tom je podstata evangelia. Přichází k člověku. Tak jako pomocná ruka je vztažena k tomu, koho má vytáhnout, tak Bůh k nám v evangeliu vztahu svou ruku, abychom ji mohli uchopit a být zachráněni.

Uzdravování nemocných je jistě důležité téma, bez kterého si Ježíšovo působení lze jen těžko představit. I kdysi bylo jednání proroků provázeno občasným uzdravením, či jiným mocným činem. Smíme z toho porozumět, že Boží moc není jen teorie o životě, ale je konkrétní, vstupuje do lidského života, jedná v něm. Toto jednání se projevuje osvobozením lidského života z různých pout, kterými je často docela hodně svázán. Bůh se svým uzdravením nezůstává od člověka vzdálen, ale přichází k němu, stává se mu dosažitelným. Zároveň s tím je ale stále potřeba vnímat, že taková uzdravení jako v Kafarnaum či na jiných místech, nejsou samotným naplněním Božího jednání s člověkem. Naplněním toho jednání je osvobození z pout, kterými je člověk sevřen. Uzdravení různých nemocí to velice jasně dosvědčuje. Současně s tím si ale musíme uvědomit, jakou různou ta svírající pouta mají podobu a z čeho všeho přichází Boží moc člověka uzdravit. Uzdravení nemocných, vyhánění zlých duchů, to všechno ukazuje k nové skutečnosti, do které lidský život může vstoupit. Proto uzdravení nelze vidět jako cíl, ale jen jako prostředek, jako pozvání k tomu, co je na Božím jednání opravdu důležité.

Poznání důležitých bodů Božího jednání se odvíjí od pohledu na svůj vlastní život. Jak o svém životě přemýšlíme? Jaké klademe důrazy ve svém jednání? Čím tento život naplňujeme? Je zřejmé, že máme své představy a z nich plynoucí očekávání. Chceme prožít život pokojný, chceme mít kontrolu nad jeho průběhem. A to je někdy docela problematický bod. Člověk tu kontrolu nad svými věcmi ztrácí. Je ovlivněn vnějšími zásahy. Zejména tehdy, když přijde právě nějaká ta nemoc. To si člověk uvědomí, že jeho svoboda není úplná a také plány jeho života se docela mění. Proto uzdravení znamená osvobození. Jenže tady stojí za zmínku, jestli právě různé nemoci jsou to nejhorší, co člověka ovlivňuje, co ohrožuje jeho život ve svobodě. Viděno

soustředěním na své cíle řekneme, že jednoznačně ano. Ovšem viděno pohledem, který nám otevírá Ježíš, to zase tak zřejmé není. Dříve než Ježíš uzdravil v Kafarnaum posedlého, tak kázal, učil. A jeho slova vzbuzovala údiv. A jsou to právě ta slova, která přinášejí skutečné uzdravení. Ono nejde jen o tělesné neduhy nebo bolesti duše. Jde o odloučení od Boha. Nemoc znamená, že něco není v pořádku. Uzdravení se pak rovná obnově, rovná se uvedení věcí do pořádku. V lidském životě není v pořádku, že tam Bůh buď chybí, nebo je vytlačen někam na okraj. Člověk to tak často nevnímá, proto uzdravení začíná u Ježíšova slova.

Ježíš je poslán, aby kázal o Boží lásce, tedy o tom, že Bůh člověka neodepsal, ale naopak, touží po jeho přítomnosti. Zvěstuje, že lidský svět je velice prázdný, když v něm chybí Boží láska. A právě ta prázdnota často vede k tomu, že je lidský život nešťastný, protože prázdnota jej nedokáže naplnit. Když mluvíme o uzdravení, začíná to právě uvědoměním si té prázdnoty, ale také soběstřednosti, pýchy a dalších vlastností, které člověka uzavírají jen do jeho světa a izolují nejen od ostatních ale právě i od Boha. Ježíšova slova nás upozorňují, že není vše v lidských silách, že v mnoha zápasech si nemůžeme vystačit sami, ale potřebujeme jeho pomoc, jeho zásah do našeho života. Potřebujeme Bohu věřit.

Reakce lidí v Kafarnaum byla velmi živelná a pochopitelná. Trochu v tom všem zaniklo, že Ježíš přináší víc než jen zázraky, kterých byli svědky. Tato uzdravení byla prvním krokem, na který bylo třeba dál navázat. Byla krokem, který se stal výzvou k hledání důvěry Bohu. Uzdravení znamenalo překonání bariéry, která jakoby bránila poznat v Ježíšově kázání slova života. To se dotýká i naší dnešní situace. Máme kolem sebe hodně takových, kteří potřebují uzdravení, jsou spoutáni různými nemocemi, starostmi, stresy a podobně. Bůh přináší uzdravení i do těchto životů. Ježíš je skrze nás může uzdravit, proto je třeba prosit, modlit se za uzdravení. Zároveň je ale také potřeba nechat zaznít jasné slovo o naplnění života v Bohu. Život nenaplní dosažení našich nejtajnějších plánů. Život naplní nalezení pokoje v Bohu. Proto na cestě uzdravení nacházíme možná trochu problematický bod. Je třeba pamatovat, že nepřichází jako dárek na zlepšení momentální nálady, ale jako pozvání k celkovému uzdravení člověka. Je to pozvání k uzdravení našeho ducha.

Zmínil jsem se o tom, že světy učedníků a Ježíše se poněkud minuly, když se Ježíš šel modlit a učedníci ho hledali, aby mu oznámili, že jej čekají další davy nemocných. Cesta uzdravení má podobu i toho, že se ty světy už nemínou, ale dojde k pochopení, že právě najít si čas na modlitbu, hledat tuto příležitost rozhovoru s Bohem, je znakem toho, že člověk je zdravý, v jeho životě je vše v pořádku. A to vzdor tomu, že je při něm mnoho fyzické slabosti, že nevidí, nemůže na nohy, špatně se mu dýchá. Pokud našel své místo u Boha, je zdravý, je mnohem zdravější, než kdyby žádným z oněch problémů netrpěl, užíval si tělesné síly, ale Boha ve svém životě nenašel.

*Pane Ježíši, uzdravuješ lidské životy, uzdravuješ každého z nás, když přinášíš svou lásku a dáváš ji do našich srdcí. Uzdrav nás i náš svět, ať můžeme být zbaveni pout sobectví, pýchy, pout hříchu a jeho důsledků.*

Amen.

p { margin-bottom: 0.25cm; line-height: 120%; }